

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Nadejda Toma și
Constantin Alerguș,

judecând, fără citarea părților recursul ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 iulie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2016, declarat de avocatul Danu Dogotari în numele inculpatului și inculpatul

Ciurel Gherman Xxxxx, născut la xx xxxxx
xxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxxx,
șos. Xxxxxxx, xxx, ap. x.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 12.01.2015 - 28.07.2016;

Instanța de apel: 20.10.2016 - 28.11.2016;

Instanța de recurs: 03.02.2017 - 06.06.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 iulie 2016, Gherman Ciurel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip închis.

A fost dispusă încasarea de la Gherman Ciurel în beneficiul părții vătămate Rodica Rotari suma de 42900 lei, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Gherman Ciurel la 15 iulie 2014, aproximativ la ora 23:30, activând în calitate de taximetrist la serviciul taxi „14428”, conducând automobilul model „Dacia Logan”, cu n/î X XX xxx, a transportat pasagerii Rodica Rotaru, Vitalie Vulpe și Roman Mereuță din localul „Pivnuška”, situat pe adresa str. X. Xxxxxxx, xx, sect. Xxxxxxx, mun. Chișinău, spre str. Xxxxxxx, xx/x, sect. Xxxxxxx, mun. Chișinău. Coborând din automobilul taxi, Rodica Rotaru a uitat pe bancheta din spate geanta personală, în care se afla un portmoneu cu 1100 euro, 50 lire sterline, 100 lei, un telefon mobil model „Samsung Galaxy” în sumă de 8000 lei, un telefon mobil model „Nokia” în sumă de 1000 lei, un colier de perle în valoare de 9456 lei, cardurile bancare și acte personale, eliberate pe numele părții vătămate, după ce, Ciurel Gherman, folosindu-se de faptul că Rodica Rotari s-a simțit rău în momentul coborârii din taxi, imediat după ce i s-a achitat costul călătoriei de către Roman Mereuță, ce se afla pe bancheta din față, a părăsit locul

faptei, ignorând strigătele pasagerilor de a se opri, sustrăgând astfel în mod deschis geanta Rodicăi Rotari și cauzându-i daune în proporții considerabile, în sumă totală de 42900 lei.

3. Avocatul Danu Dogotari în numele inculpatului și inculpatul, au contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile lui Gherman Ciurel să fie recalificate din art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal în art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia în temeiul art. 90 Cod penal și respingerea acțiunii civile înaintată de partea vătămată.

În motivarea apelului au invocat că, la emiterea sentinței de condamnare, prima instanță neîntemeiat a calificat faptele săvârșite de Gherman Ciurel drept infracțiunea de jaf prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, or jaful reprezintă sustragerea în mod deschis a bunurilor altei persoane.

În speță, prima instanță deși a constatat prezența modului deschis al sustragerii bunurilor, careva probe confirmative în susținerea acestei poziții nu a evidențiat.

Au indicat apelanții că, argumentul instanței potrivit căruia Gherman Ciurel a părăsit locul incidentului ignorând cererile pasagerilor de a se opri urmează a fi apreciat critic, deoarece constatarea dată a fost făcută exclusiv în baza declarațiilor părții vătămate și a celor doi însoțitori ai săi, care sunt contradictorii la diferite etape ale urmăririi penale.

Astfel, deși la etapa inițială partea vătămată Rodica Rotaru, a indicat că a depistat lipsa poșetei sale ulterior plecării taxiului, mai târziu dânsa și-a schimbat declarațiile și a menționat faptul că a strigat în urma automobilului ce se îndepărta.

Mai mult, la confruntarea între martorii Vitalie Vulpe, Roman Mereuță și inculpatul Gherman Ciurel, din declarațiile acestora s-a constatat că partea vătămată, nu a depistat imediat lipsa genții, dar atunci când dânsii și-au dat seama că taxiul plecase.

Au specificat că, potrivit materialelor cauzei penale, după ce pasagerii au coborât din taxi, iar martorul Roman Mereuță a achitat serviciile prestate, inculpatul conducând mijlocul de transport model „Dacia Logan” cu n/î X XX xxx, a plecat de la fața locului, deplasându-se lent din curtea blocului (potrivit procesului-verbal de examinare a obiectelor (f.d.45, vol. I), fapt ce confirmă că ultimul nu cunoștea despre existența poșetei pe bancheta din spate a automobilului și nici nu avea la acel moment scopul de însușire a unor bunuri străine.

Ca urmare, în cazul în care existau dubii ce nu au fost înlăturate în probarea caracterului deschis al sustragerii bunurilor, acestea urmau a fi interpretate în favoarea inculpatului, iar faptele acestuia urmau a fi calificate potrivit componentei de infracțiune prevăzută de art. 186 Cod penal, care prevede o pedeapsă mai blândă în raport cu infracțiunea de jaf.

Cu referire la acțiunea civilă, apelanții au enunțat că, partea vătămată urma să probeze prejudiciul material cauzat, iar prima instanță urma să admită acțiunea civilă pe baza unor probe pertinente și concludente care ar fi determinat existența

și întinderea prejudiciului material, însă la caz probe, suplimentar la declarațiile părții vătămate, ce ar demonstra întinderea prejudiciului material nu au fost prezentate.

Acuzarea și partea vătămată nu au demonstrat că ultima deținea efectiv la data și ora săvârșirii sustragerii, bunurile menționate și valoarea acestora, mai mult, acuzarea și instanța de judecată nu au solicitat explicații sau probe suplimentare în vederea elucidării neclarităților prezente, or inițial partea vătămată, la data depunerii plângerii, nu a invocat pierderea colierului de perle, aceasta modificându-și declarațiile pe parcurs.

Referitor la aplicarea pedepsei apelanții au indicat că, la stabilirea categoriei penitenciarului, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 72 alin. (4) Cod penal, iar instanța de apel urmează să țină cont că inculpatul este anterior nejudicat, are la întreținere un copil minor, are loc permanent de trai, locuind împreună cu familia, se caracterizează pozitiv la locul de muncă (f.d.183, vol. I), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

Astfel, au susținut apelanții că, nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa închisorii, or scopul pedepsei penale poate fi atins și fără izolarea reală a acestuia de societate, la caz fiind aplicabile prevederile art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că, starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către prima instanță, care a dat apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere al utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, încadrând just acțiunile inculpatului Gherman Ciurel în baza dispozițiilor art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, deși Gherman Ciurel vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, nu a recunoscut, vinovăția acestuia se confirmă prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Rodica Rotari; martorului Vitalie Vulpe; plângerea depusă de Rodica Rotari; înregistrările video fixate de camerele de supraveghere video al localului „Pivnuška”; descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la SA „Moldcell”; procesul-verbal de percheziție din 12 noiembrie 2014.

Cu trimitere la literatura juridică de specialitate, instanța de apel a indicat că, prin acțiunile inculpatului au fost periclitate în principal - relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar în plan secundar - relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere.

Obiectul material îl constituie bunurile sustrase de Gherman Ciurel.

Totodată, infracțiunea prevăzută la art. 187 Cod penal, este săvârșită dacă se atestă modul deschis de sustragere ceea ce presupune prezența următoarelor două criterii: 1) criteriul obiectiv și 2) criteriul subiectiv.

Totuși, în cazul infracțiunii prevăzute la art. 187 Cod penal, conținutul acestor criterii este altul decât în cazul infracțiunii specificate la alin. (1) art. 186 Cod penal: 1) criteriul obiectiv se exprimă în aceea că acțiunea de luare se realizează în prezența victimei sau a altor persoane care văd acțiunea

făptuitorului, observă cele săvârșite, conștientizează semnificația juridică a celor săvârșite, fără a face parte din categoria de persoane care insuflă încredere făptuitorului că nu-i vor crea impedimente în procesul realizării sustragerii; 2) criteriul subiectiv se exprimă în convingerea făptuitorului, bazată pe premise obiective, că el acționează în mod manifest (vădit) pentru cei din jur, care observă cele săvârșite de făptuitor, percep semnificația juridică a faptei lui, fără a face parte din rândul persoanelor de încredere care nu-i pot crea piedici în realizarea sustragerii.

La fel, a notat instanța de apel că, infracțiunea prevăzută la alin. (1) art. 187 Cod penal este o infracțiune materială.

Ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă manifestată prin faptul că inculpatul Gherman Ciurel, își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările prejudiciabile și a dorit în mod conștient, survenirea acestora.

Totodată, la calificare, este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate. Astfel, anume scopul de cupiditate a stat la baza săvârșirii infracțiunii incriminate.

În ceea ce privește circumstanța agravantă indicată la lit. f) alin. (2) art. 187 Cod penal, instanța de apel, cu trimitere la prevederile art. 126 alin. (2) Cod penal și explicațiile pct. 28 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004, „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, a reținut că în speță se atestă cauzarea părții vătămate Rodica Rotari, a unui prejudiciu considerabil, luându-se în considerație venitul părții vătămate și valoarea daunei cauzate, prin însușire ilegală.

Față de lucrul judecat de prima instanță, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 CțEDO.

La fel, instanța de apel a indicat că, este corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componente de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și a respins alegațiile părții apărării invocate în cererea de apel referitor la faptul că în speță nu s-a probat modul deschis al sustragerii, or, după cum rezultă din declarațiile părții vătămate și martorilor, direct după depistarea lipsei genții aceștia au strigat din urma inculpatului și au apelat telefoanele părții vătămate care însă au fost deconectate de acesta.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a reținut că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal și a ținut cont de cele trei principii care urmează a sta la baza individualizării pedepsei, sancțiunea aplicată inculpatului Gherman Ciurel, fiind legală, echitabilă și individualizată.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că scopul prestabilit al legii

penale privind corectarea și reeducarea inculpatului va fi atins doar prin menținerea pedepsei închisorii în limitele stabilite de prima instanță, or, aplicarea unei alte pedepse, nu va fi nici rațională și nici proporțională acțiunilor săvârșite de către acesta.

Referitor la critica adusă de apelanți asupra acțiunii civile, instanța de apel a considerat-o nefondată și lipsită de suport legal și probant și cu trimitere la prevederile art. art. 23 alin. (2), 219 Cod de procedură penală, art. 1398 alin. (1) Cod civil, a indicat că, din materialele dosarului, se constată că partea vătămată la faza urmăririi penale a înaintat acțiune civilă, în care a solicitat încasarea prejudiciului material în sumă de 42900 (patruzeci și două mii nouă sute) lei din contul inculpatului, iar concluziile primei instanțe de a admite integral acțiunea civilă a părții vătămate cu dispunerea încasării din contul inculpatului a prejudiciului material, au fost reținute de instanța de apel ca fiind corecte.

La fel, instanța de apel în susținerea celor enunțate, a făcut referire și la jurisprudența CEDO, cauza Ernst c. Belgiei, hotărârea din 15 iulie 2003, unde Curtea a statuat, în principiu că „atunci când victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri. Chiar dacă ea nu a cerut în mod expres repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calității de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci și repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit”.

Totodată, instanța de apel a reținut că, din conținutul cererii de apel și a materialelor cauzei penale, apelanții au invocat aceleași afirmații pe care le-au făcut în fața primei instanțe și la care aceasta a răspuns detaliat, fiind respectat dreptul la un proces echitabil a părților, inclusiv sub aspectul motivării hotărârii de condamnare, sentința conținând răspunsuri amănunțite cu privire la fiecare argument invocat de părți, permițând acestora să utilizeze eficient dreptul de apel.

5. Avocatul Danu Dogotari în numele inculpatului și inculpatul, în temeiul pct. 6), 10), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, au contestat cu recurs hotărârile, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile lui Gherman Ciurel să fie recalificate din art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal în art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia în temeiul art. 90 Cod penal și respingerea acțiunii civile înaintată de partea vătămată.

În motivarea recursului, cu trimitere la prevederile art. 113 alin. (1), (2) Cod penal, au invocat că de către instanțele de fond acțiunilor inculpatului le-a fost dată o încadrare juridică greșită.

Cu trimitere la literatura juridică de specialitate, recurenții au indicat că, anume modul deschis, ca semn al laturii obiective, deosebește infracțiunea de furt reglementată de art. 186 Cod penal de componența de infracțiune prevăzută de art. 187 Cod penal.

La caz, la 28 iulie 2014, după 7 zile de la momentul săvârșirii infracțiunii, fiind audiată în calitate de parte vătămată Rodica Rotari a declarat că, după ce au ajuns la domiciliul acesteia, colegul său, Roman Mereuță, i-a achitat lui Ciurel Gherman 50 lei și acesta a plecat, iar peste câteva clipe și-a dat seama că geanta sa a rămas pe bancheta din spate a automobilului, șoferul însă era plecat (f.d.20,

vol. I).

Ulterior, fiind audiată suplimentar, la 13 septembrie 2014, partea vătămată a declarat că, după ce Roman Mereuță i-a achitat prețul călătoriei lui Ciurel Gherman acesta brusc a accelerat și s-a deplasat într-o direcție necunoscută.

Aceasta și-a dat seama că geanta sa a rămas în taxi, atunci Roman Mereuță s-a deplasat la domiciliu părții vătămate, pentru a-l chema pe soț sau pe fiu deoarece se simțea rău. Peste ceva timp în curte a venit fiul său, care a telefonat pe numerele sale de telefon dar care erau deconectate (f.d.40-41, vol. I).

În continuare, fiind audiată în prima instanță, partea vătămată a relatat că, după ce Roman Mereuță a achitat călătoria, șoferul taxiului brusc a accelerat, ea și-a dat seama că geanta a rămas în automobilul de taxi, au strigat în urma automobilului, acesta însă nu a oprit.

În contradictoriu, în instanța de apel, Rodica Rotari a menționat că, aproximativ peste două minute după ce a coborât din automobil a observat că nu este geanta sa.

Astfel, consideră recurenții că, pe parcursul examinării cauzei penale, partea vătămată Rodica Rotari și-a schimbat declarațiile, acestea având un caracter contradictoriu, iar în virtutea art. 101 Cod de procedură penală și în conformitate cu principiul nemijlocirii, instanța de apel urma să ia în considerație declarațiile date de partea vătămată, după producerea infracțiunii când aceasta ținea minte toate circumstanțele în detaliu, în care a declarat că nu a strigat în urma automobilului și a depistat lipsa genții după ce taxiul plecase.

Mai mult, din fișierele video ridicate de la camerele de supraveghere exterioare amplasate pe blocul locativ din str. XXXXXXXX, xx/x, mun. Chișinău, rezultă că automobilul taxi, la ora 23:47 după ce a staționat s-a deplasat înapoi, după care a virat pentru a ieși din curtea blocului și în continuare se deplasează lent (f.d.44-45, vol. I).

Suplimentar au indicat recurenții că, absența criteriului obiectiv al modului deschis al infracțiunii de jaf incriminată inculpatului, este probată și prin procesele-verbale de confruntare dintre Gherman Ciurel și martorii Vitalie Vulpă și Roman Mereuță, în care aceștia au concretizat că partea vătămată, nu imediat a stabilit lipsa genții, iar când aceștia și-au dat seama șoferul taxiului plecase.

La fel, chiar și inculpatul Gherman Ciurel a declarat în cadrul instanței de apel că a găsit geanta părții vătămate peste aproximativ o oră după ce a lăsat-o la destinație pe ultima.

Susține partea apărării că, în speță lipsește modul deschis al sustragerii, dat fiind faptul că acțiunea de luare nu s-a realizat în prezența părții vătămate sau a altor persoane care ar fi văzut acțiunea inculpatului, or intenția lui Gherman Ciurel de a sustrage geanta a apărut cu mult mai târziu după ce a găsit bunul în automobil.

Respectiv, ținând cont de faptul că partea acuzării nu a prezentat probe pertinente, concludente și utile care să probeze modul deschis al sustragerii, fapta urmează a fi recalificată în baza art. 186 Cod penal.

Recurenții au indicat că, la individualizarea pedepsei instanțele de judecată nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal și nu au ținut cont în totalitate de cele trei principii care urmează a sta la baza aplicării

sanctiunii penale.

Deci, instanțele de fond nu au determinat corect mărimea pedepsei penale aplicate în virtutea circumstanțelor atenuante stabilite pe parcursul examinării prezentei cauze penale, or Gherman Ciurel anterior nu a fost condamnat, are la întreținere un copil minor, are loc permanent de trai, locuind împreună cu familia sa, este încadrat în câmpul muncii, la locul de muncă se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

Totodată, instanțele de fond nu au motivat inoportunitatea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal, or scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului Gherman Ciurel poate fi atins și fără izolarea reală a acestuia de societate.

Mai mult, susțin recurenții că inculpatului nu i-a fost aplicat în mod legal tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa.

Cu trimitere la prevederile art. art. 219 alin. (1), 220 alin. (2), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, partea apărării consideră că acțiunea civilă înaintată de partea vătămată a fost admisă în mod ilegal și neîntemeiat, deoarece potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, partea vătămată Rodica Rotari trebuia să probeze prejudiciul material suferit, iar instanțele de fond urmau a admite acțiunea civilă doar în prezența unor probe pertinente și concludente ce ar determina existența și întinderea prejudiciului material.

La caz, probe suplimentare la declarațiile părții vătămate, ce ar demonstra întinderea prejudiciului material, nu au fost prezentate.

Acuzarea și partea vătămată nu au demonstrat că ultima avea efectiv la data și ora săvârșirii sustragerii bunurile indicate de ultima, mai mult, acuzarea și instanța de judecată nu au solicitat explicații sau probe suplimentare în vederea elucidării neclarităților prezente, or declarațiile depuse de partea vătămată privind bunurile sustrase au un caracter contradictoriu fiindcă inițial, la data depunerii plângerii, dânsa nu a invocat pierderea colierului de perle, aceasta modificându-și declarațiile pe parcurs.

6. Asupra recursului a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece temeiurile invocate de recurenți nu și-au găsit confirmare, or instanțele de fond au examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, dând probelor apreciere conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, just încadrând acțiunile lui Gherman Ciurel în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Pe parcursul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești au fost respectate normele de procedură penală, probele fiind obținute în condițiile legii.

Subsidiar a indicat acuzarea că, instanța de apel menținând sentința primei instanțe a argumentat suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite inculpatului, ținând cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

7. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Colegiul penal lărgit menționează că recurenții, drept temeiuri pentru declararea recursului au indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală, și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile indicate nu și-au găsit confirmare, invocând în acest context următoarele.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul declarat, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra motivelor pentru care a respins versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Or, potrivit jurisprudenței naționale, ca sustragere deschisă a bunurilor altei persoane, prevăzută de art. 187 Cod penal, adică jaful, se consideră fapta ce se derulează în prezența proprietarului, a unor persoane străine, făptuitorul fiind conștient că persoanele prezente înțeleg caracterul ilegal al acțiunilor lui, indiferent de faptul că ele au întreprins ori nu careva măsuri de curmare a acestor acțiuni.

Astfel, instanța de recurs reține ca fiind corectă concluzia instanței de apel privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele

faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal or, după cum rezultă din declarațiile părții vătămate și martorilor, direct după depistarea lipsei genții aceștia au strigat din urma inculpatului și au apelat telefoanele părții vătămate care însă au fost deconectate de acesta.

Astfel, caracteristic laturii subiective a jafului este faptul că infractorul își dădea seama că a săvârșit o infracțiune în prezența victimei și a altor persoane care percepeau caracterul acțiunilor lui, dar a ignorat această circumstanță.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Art. 6 CțEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora.

Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 CțEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Cu referire la temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră, că la individualizarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată corect, este echitabilă și este în concordanță cu scopul pedepsei penale - de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni de către

inculpat și alte persoane.

Totodată se reține că recurenții, în recurs invocă și dezacordul cu admiterea acțiunii civile și dispunerea încasării prejudiciului material din contul inculpatului, deoarece acesta nu a fost probat.

Sub acest aspect, Colegiul penal ține să menționeze că, conform art. 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Astfel, se constată că, instanța de apel just a reținut soluția primei instanțe care la examinarea acțiunii civile a respectat prevederile legale și a ajuns la concluzia corectă, de a admite acțiunea civilă cu încasarea din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate a sumei de 42900 lei cu titlu de prejudiciu material.

Totodată, se reține că motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cauza Bujnița c Moldovei).

Astfel, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, pedeapsa stabilită este individualizată corect și că recursul ordinar este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este neîntemeiat, el urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Danu Dogotari în numele inculpatului și inculpat, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Ciurel Gherman Xxxxx*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 iulie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Nadejda Toma

Constantin Alerguș